

Otroci so se ozirali, kdaj pride Balantov po groše, solnce se je skrilo za oblak in kukalo samo z enim očesom na otroke, ki so uganili, da je Lovrinov najbrž vedel, kakega godrnjača ima vsak pastir za rebrci in kako lahko ga potolaži s kruhom, tudi s koruznim kruhom. Šele ko je poln želodček, začno misliti, da je še kaj drugega dobrega in lepega na svetu.

Ko se je Balantov ojunačil in prišel pobrat groše, jim je pojasnil, da je Lovrinov Janez najpametnejši človek na svetu. Tovariši mu niso verjeli, zakaj kam bi bili potem drugi ljudje s svojo pametjo?

Tedaj se je solnčece prismehljalo izza oblaka, planjavski pastirji so pa gnali domov in premišljali, kako dober je bil kruh, kako dober tudi Lovrinov Janez.

Dvigajo peté se . . .

*Vélika dvorana. —
Strop ji je nebo,
a preproge bele
širna tla krijó.*

*Ples v njej priredile
so snežinke bele,
nam obraz umile,
živo se vrtele.*

*Nam obraz zjasnile,
nam oči izmle,
v srcih slast užgale,
ko so zaplesale. —*

*Dvigajo peté se,
pojejo kraguljčki,
deca pa vrté se
z belimi metuljčki . . .*

Andrej Rapè.

Pesem o ledenih svečah.

Glej, sveče ledene visijo od streh,
vse bele in ravne visijo,
a mrzle in temne so svečice
in nič ne gorijo . . .

In solnce posije, in sveče žaré,
njih plamen ves živordeč je,
ustavila zima je truden korak,
že zbala mrliških se sveče je . . .

Davorinov.